

[Udenrigsministeren.]

vejebringes paa denne Maade. Det er den Vej, man er gaaet i Sverige og Norge ved Tilrettelæggelsen af hele denne Sag.

Det var i og for sig overflødig at indføje i Loven, at dette skulde ske, det følger efter min Mening allerede af Lovreglerne om det udenrigspolitiske Nævn; men vi forvort Vedkommende har været fuldt ud rede til at gøre dette. Og da man ikke længere fra Mindretallets Side synes at finde tilstrækkelig Sikkerhed i Forhandlingen med det udenrigspolitiske Nævn, har vi erklæret os villige til at give Rigsdagens to Finansudvalg, det ene repræsenterende Folketinget, det andet repræsenterende Lands tinget, ikke blot Adgang til Forhandling om Spørgsmaal af denne Karakter, men Adgang til at træffe Beslutning, saaledes at Iværksættelsen af Foranstaltningerne ikke kunde ske uden Tilslutning af begge Finansudvalg.

Er det overhovedet muligt at opfinde nogen Metode, der i højere Grad kan sikre Rigsdagens Deltagelse i Behandlingen af disse Spørgsmaal paa en naturlig Maade? Selv Oppositionen skulde man synes kunde være saa tryk, som tænkeligt er, ved denne Regel. Oppositionen har jo Flertallet i Landstingets Finansudvalg, og dens Tilslutning vilde da være fornøden for at iværksætte Beslutninger, ganske paa samme Maade, som hvis der i hvert enkelt givet Tilfælde kræves en Lov dertil.

Det ærede Medlem Hr. Krag har nævnt — og det er formodentlig det, der er ligesom den sidste Tanke, der overhovedet kan anføres her —, at Offentligheden skulde sikres Adgang til Drøftelse af disse Spørgsmaal gennem en Forhandling i denne Sal. Men jeg vil dog derom gerne sige dette, at naar Bestemmelsen vedtages som foreslaaet af Flertallet, saa vil, hvis det ene af de to Finansudvalg finder, at der er Ting, som bør forelægges Offentligheden, førend vedkommende Ting giver sin Tilslutning, dette ske; hvert af Udvalgene har den fulde Myndighed til at fremkalde al den Offentlighed, der i saa Henseende maatte kunne ønskes fra Udvalgets Side. Saa heller ikke paa dette Punkt foreligger der nogen som helst tilfredsstillende Begrundelse for det Standpunkt, det ærede Mindretal har indtaget.

Naar Mindretallet er enigt med os i, at i enhver tænkelig Situation skal vore Forpligtelser opfyldes, saa maa man spørge: Hvilken Begrundelse kan der da være til at foreslaa en Fremgangsmaade afvigende fra

den, der findes i alle de Lande, om hvilke der foreligger Oplysning indtil dette Øjeblik?

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti synes stadig at være i nogen Uklarhed med Hensyn til, hvad der er foregaaet i andre Lande. Der har været fulgt to Linier. Den ene er fulgt i de Lande, som mener, at deres Forfatning eller deres almindelige Lovgivning giver Regeringen Adgang til at handle uden at sætte sig i Forbindelse med Rigsdagen, uden at indhente Bemyndigelse, maaske efter Raadførelse i givet Tilfælde med det udenrigspolitiske Nævn, der maatte findes i vedkommende Land. Denne Linie er fulgt af en lang Række af Lande: Den er fulgt af Frankrig, af England, af Sverige, Norge, Finland og talrige andre Lande.

Der er paa den anden Side visse Lande, som ikke har ment, at de havde Bemyndigelse i den foreliggende Lovgivning. Det har f. Eks. vi ikke ment. Vi har kunnet faa tilstrækkelig Bemyndigelse i adskillig bestaaende Lovgivning til at gennemføre en væsentlig Del af det, der her er Tale om, men vi har ikke anset det for rigtigt, fordi denne Lovgivning havde anden Begrundelse. De Indførselsregler, vi i Øjeblikket har, er givet med anden Begrundelse, derfor har vi ikke ment det rigtigt paa Grundlag deraf at bygge en Handling i denne Situation, og derfor har vi søgt en almen Lovbemyndigelse. Vi er i saa Henseende gaaet samme Vej som andre Lande, der ikke mente at have tilstrækkeligt Grundlag i den bestaaende Lovgivning; jeg nævner her af Lande, som interesserer os i første Række, Holland. Derimod, en Lovgivning, der direkte og udelukkende tager Sigte paa Italien—Abessinien, den kender jeg intet Eksempel paa.

Derfor maa man, hvis Danmark følger den fuldstændig enestaaende Linie her, spørge: af hvilken Grund? Og naar jeg ser paa de Grunde, der har været givet her i Dag, saa maa jeg sige, at jeg kan ikke i noget af det, der er anført af de ærede Ordførere, se blot den allersvageste Antydning af Begrundelse, som det vil være muligt at gøre forstaaelig for noget Menneske i eller uden for Danmark.

Derimod tror jeg, man maa erkende, at der ligger en meget alvorlig Interesse i i Situationer, som til given Tid vil kunne opstaa, ikke at have Brug for en Lovgivningsdebat som den, vi har i disse Dage. Ærede Medlemmer har med Rette peget paa, at det er uberegneligt, hvilke Situationer der kan opstaa, og jeg maa tro, at de ærede Medlemmer vil være paa det rene